

[Finansministeren]

citeret. Jeg mener, det er et godt og solidt udgangspunkt for de videre diskussioner. Når vi diskuterer en forbedring af borgernes rettigheder, skal det altså ske uden at udvide det offentlige ressourceforbrug. Jamen så lad os tage det punkt for punkt, tema for tema, men så må hr. Svend Auken altså ikke blive vred over, at vi forsøger at regne på, om det også holder. Det er faktisk vores embedspligt at gøre det.

Det er også et godt grundlag for debatten, for vi var bange for, at vi ville få en bombe under udgiftspolitikken. Nu siger hr. Svend Auken meget klart, at det får vi ikke. Godt, lad os så diskutere, hvad vi kan gøre uden at udvide ressourceforbruget; det er et godt grundlag for en konstruktiv debat om dette tema, og det synes jeg var en nyttig konsekvens af denne meningsudveksling.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror ligesom finansministeren, at det er vigtigt at komme i gang med diskussionen om de enkelte punkter. Men jeg vil gerne holde fast i en lidt, synes jeg, hoven bemærkning fra finansministerens side. Finansministeren siger, at hvis det er billigere for kommunerne, skal kommunerne bare gå i gang. Men det kan kommunerne jo ikke, kommunerne kan jo ikke bruge de sparede dagpenge, og derfor går det ikke op. Når vi ikke kan få løst børneoplysningsproblemet, skyldes det, at hvis børneoplysningsproblemet skal løses til gavn for børnene og deres forældre, medfører det merudgifter for kommunerne og besparelser for staten. Men staten beholder besparelserne og lader kommunerne sidde tilbage med merudgifterne, og derfor får vi ikke løst problemerne. Det er det, jeg mener med, at det er muligt at gøre betydligt mere inden for de nuværende rammer.

Det er klart, at der er nogle områder, der vil kræve en øget offentlig ressourceindsats i fremtiden, det ved vi. Hvis der kommer flere børn eller flere behandlingskrævende ældre, ville ingen med rette kunne sige, at det kan klares uden yderligere udgifter for det offentlige, selvfølgelig kan det ikke det. Men at sikre bedre rettigheder for borgerne kan efter min opfattelse klares, uden at det behøver at ødelægge samfundets økonomi, således som finansministeren har lagt op til.

Torben Lund (S):

Jeg må sige i fortsættelse af hr. Svend Aukens bemærkning, at jeg har sjældent hørt et mere intetsigende indlæg end finansministerens. Vi blev syltet ind i positive hensigtserklæringer: Regeringen ville gerne være med til at gøre alt for de syge, for de ældre, på børneoplysningsområdet. Men lige så snart vi kommer til det konkrete, gør man en effektiv indsats for at skyde de konkrete forslag til løsning af spørgsmålene ned, og der må sidde nogle dygtige medarbejdere i Budgetdepartementet med røde ører – det kan oven i købet være, der er nogle af dem til stede her – fordi de skal foretage sådan nogle manipulerende beregninger, som finansministeren vil lægge frem her.

Jeg synes, det er fantastisk, og jeg synes i virkeligheden også, at det gør det meget aktuelt, om vi kan nøjes med at få et forfatningsråd eller et lovkontor her i Folketinget. Når vi skal diskutere seriøst, hvad der ikke er en udvidelse af det offentlige ressourceforbrug, tror jeg, det bliver nødvendigt, at det i hvert fald ikke er Budgetdepartementet, der skal definere, hvad et ressourceforbrug af en vis størrelse betyder, men at vi må finde oplysningerne andre steder. Jeg synes, det er fantastisk.

Finansministeren sagde også adskillige gange: Vi vil gerne have en bedre service til en billigere pris. Det vil vi alle sammen, det er da klart. I det omfang vi kan lave bedre service for færre penge, ville det da være vanvittigt, hvis vi ikke gik ind for det, men det er ikke på alle områder, man kan gøre det. Som hr. Svend Auken var inde på, ved vi f.eks., at der bliver flere og flere meget gamle mennesker, og det er da klart, at det betyder, at vi får et øget ressourceforbrug på ældreområdet.

Så skal jeg vende mig til mine egentlige ordførerbemærkninger. For os har det været meget vigtigt med disse forslag – og jeg vil specielt koncentrere mig om forslag nr. B 45 – at få gjort en indsats imod den kødannelse og den ventetid, der er på en lang række områder. Det er dybt generende for borgerne, det skaber usikkerhed i deres dagligliv, og ofte forhindrer det dem i virkeligheden i at komme videre i deres liv, få genoptaget deres arbejde, komme videre i et uddannelsesforløb. Derfor peger vi på, at der bør laves konkrete handlingsplaner for en lang række områder, hvor der fastsættes faste tidsfrister for, hvor lang tid der må gå, før